

Rebellen

Namn: Pontus "The Duke" Löfgren

Yrke: Inget direkt. Fixar sig dag till dag och hoppas på det bästa.

Ålder: 26

Inventarier: Kniv, fickplunta, tändare, saltpåsar, solbrillor, "tobaks"attiraljer, silvertejp, Håkan, väska

Basdrag: Rebellisk och självständig. Bryr sig inte om något annat i världen än sin hund och sin motorcykel. Sätter oftast hårt mot hårt och är arg nästan hela tiden. Blir förbannad om någon kallar honom något annat än "The Duke". Hatar sitt riktiga namn. Hela världen kunde fara åt helvete, utan problem. Seriösa svårigheter mot all form av auktoritet, ingen får bestämma över honom. Pratar om sig själv i tredjeperson.

Motto/citat: "Ingen har någonsin brytt sig om The Duke, så The Duke bryr sig inte om någon."

Bakgrund: Inte mycket har gått rätt i "The Duke"s liv. När han var liten var världen normal. Han gick i skolan som andra barn, var lyckligt kär som andra barn, hade en bra familj som andra barn. Sen började tragedierna rulla in, en efter en. Flickan han var kär i i unga år dog i någon obotlig sjukdom, bara någon månad efter att han gett henne en fin kedja med en lila snäckskalssköldpadda. Kort efter det lämnade hans far familjen, efter ett halvmisslyckat bankrån. Mamman hade svårt att försörja de två och han började utveckla aggressioner mot världen. Han började bråka så mycket i skolan att det slutade med att han blev relegerad. Som sextonåring började han istället jobba på en fabrik, för att hjälpa till med försörjningen för den fattiga familjen. Kort efter att han börjat arbeta dog hans mor. Han var arg på allt. På sin far för att han lämnat dem, på världen för att den var så orättvis, på människor för att ingen brydde sig. Han fick lite försäkringspengar från mamman, som gick till en motorcykel. Sen drog han ifrån staden som skapat honom så många hemska minnen. Under sin resa träffade han på en hemlös hund, som han genast skapade ett starkt band till. En liten, ömklig hund som antagligen varit någon rik dams handväskesmycke för länge sen, innan den kasserats vid en väggkant för att den varit olydig. Han döpte hunden till Håkan, utan att riktigt komma ihåg varför och fortsatte sin resa genom världen för att hitta sin plats. Efter ett par år på vägen blev han kontaktad av sin far som ville prata med honom om något, på ett fik i sin gamla hemstad. Enda anledningen att han åkte dit var för att se sin fars blod flyta, för allt han har gjort. Bor på vägen, med sin motorcykel och sin hund.

Gårdagen: Rullade in i min gamla hemstad på morgonen. Så mycket dåliga minnen. Så mycket skit. Vad fan gjorde jag här egentligen? Fan ta pappa. Fan ta allt. När jag kom fram till platsen där jag skulle träffa honom satt jag i säkert en timme och funderade på att skita i det. Men ilskan tog över och jag gick in och satte mig och väntade på honom. Timmarna på caféet gick och ilskan gick över till trötthet. Han verkade ju inte komma trots allt, så jag sket i det till slut. Så jävla bortkastad tid det här. Åkte ut ur staden och parkerade i en glänta i skogen för att sova. Någon annanstans än inne i staden. Tänker fan inte sova i staden. Jag och Håkan grillade lite kvällsmat och somnade sen. Vaknade morgonen efteråt av att Håkan slickade mig i ansiktet. Jag var instängd i en låda av sten.